

S E L I N A M A E

ROMÁN

LEKCE PŘEDSTÍRÁNÍ

*** UNIVERZITA HALL BECK ***

přeložila Nora Nimrichtrová

LEKCE PŘEDSTÍRÁNÍ

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2026

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7367-1 (pdf)

S E L I N A M A E

LEKCE PŘEDSTÍRÁNÍ

přeložila Nora Nimrichtrová

Věnováno všem,
kteří milují s lehkostí, aniž by soudili nebo
očekávali nějakou protislužbu.
Děkuji vám.

Byla jsem si jistá přesně třemi věcmi.

1. Pomsta je jen jiný výraz pro spravedlnost.
2. Peníze znamenají štěstí.
3. Musím se držet dál od Dylana McCarthyho Williamse, nebo mě bratr nechá zavraždit ve spánku.

A teď na rovinu, jak důležité to celé bylo doopravdy?

Prakticky vzato bych propadla ze Statistiky II – jo. A profesor Shaw samozřejmě říkal, že tohle každotýdenní doučování je moje jediná šance, jak přece jen dostudovat, když jsem „úplně zvirtala“ zápočtový test (to jsou jeho slova, ne moje).

Ale ruku na srdce: Studium zkrátka nebyl můj šálek čaje. Navzdory reputaci mé matky určitě ne statistika. A zrovna tak McCarthy.

Ode dveří jsem si kriticky prohlédla toho týpka a potlačila otrávené zaupění. Dřepěl na příliš malé kancelářské židli a jeho mohutná postava se skláněla nad štosem papírů. Se svraštělým čelem studoval jakási lejstra, vlasy v odstínu černé kávy mu při tom padaly do tváře. Zatím mě vůbec nezval na vědomí. Ani když jsem zaklepala. Ani poté, co jsem otevřela dveře. Ani ve chvíli, kdy jsem...

„Athalie Payton Pressleyová,“ zamumlal, aniž by vzhlédl. Napětí v mém těle jako by při zvuku jeho hlasu mimovolně ochablo. „Mohla by ses laskavě prostě posadit?“

Řekl to s jakousi podrážděnou lhostejností, zatímco něco čmáral na papír, pak před sebe ledabyle hodil červenou propisku. Působilo to trochu jako záměrné vyjádření pasivní agresivity. Jako by tím chtěl beze slov říct: *Jak se opovažuješ mě rušit v práci?*

„Nebo jsi měla v plánu na mě celou hodinu jen němě zírat?“ zeptal se místo toho a pak se obtěžoval si mě prohlédnout a pohlédl mi zpříma do očí. Provokativně zvedl obočí a obdařil mě vyzývavým pohledem, při kterém bych se nejraději otočila na podpatku a utekla. Místo toho jsem se přinutila posadit na protější židli. McCarthy bedlivě pozoroval každý můj pohyb. Jak si sedám a odhazuju hnědé vlasy přes ramena, abych si je neskřípla o opěrku židle. Jak si dávám nohu přes nohu a přitom si přidržuju lem černé sukně. Jak si pak rukou přejíždím dlouhý rukáv z vlněné látky.

Nevinně jsem zamrkala. „Prý budu mít doučování se Shawovým nejlepším a nejnadanějším studentem.“ Nejdřív jsem se nepokoušela skrýt lehké pohrdání v hlase. S úsměvem jsem sklonila hlavu ke straně a vytáhla z tašky štos papírů se zápisky. Proti jeho byl sotva poloviční, ale to je jedno. „Neviděl jsi ho tady náhodou?“ V naději, že to bude mít stejný efekt jako jeho podrážděné odhození tužky, jsem práskla papíry na stůl.

Zasupěl nijak zvlášť pobaveně a zase uchopil svou pasivně-agresivní tužku. Pak se McCarthy na chvíli zamyslel, podíval se na mě a roztáhl rty v širokém, falešném úsměvu, který mi měl asi sdělit patrně něco jako: *Nejsem tu proto, abych se s tebou dohadoval, ale chci Shawovi trochu lézt do zadku.* Kromě toho ten úsměv říkal: *Ostatně bych tě vlastně*

mnohem raději zavraždil a nesl následky. Hrozba se skrývala za výraznými dolíčky a slovy: „To tě ale vážně nepřekvapuje, vid’?“ Ukázal na sebe, na jednoduché černé tričko, v jehož výstřihu mizel stříbrný řetízek. Když jsem mu zase pohlédla do tváře, přezíravě se usmál.

Dylan McCarthy byl z toho druhu lidí, které můj bratr nenáviděl nejvíc na světě. Ještě víc než jahodovou zmrzlinu. („Vždyť nemá žádnou chuť, Athalie, to je nestydatý podfuk! Ne, o tom spolu nebudeme diskutovat.“) Víc než Erika (mého tehdejšího přítele). Víc než naše mrtvé rodiče (které nesnášel proto, že... umřeli?).

Měl k tomu pár pádných důvodů a ještě pár stovek dalších.

1. McCarthy si přisvojil jeho číslo na trikotu.
2. McCarthy mu vyfoukl funkci kapitána mužstva.
3. McCarthy mu přebral jeho přítelkyni Paulu (tři dny po rozchodu).

Samozřejmě byla čirá náhoda, že McCarthy měl na dresu číslo sedm, a nakonec kvůli svému hašteření přišli *oba* o šanci stát se kapitánem fotbalového mužstva UHB. Henry Parker Pressley byl ale pevně přesvědčen, že McCarthy se na něj dívá skrz prsty od onoho okamžiku před třemi lety, kdy se potkali poprvé. Nevím přesně proč, ale vlastně mě to ani moc nezajímalo. Pro mě byl podstatný bratrův názor, a pokud McCarthy figuroval na přední příčce Henryho pomyslného seznamu nepřátel, pak byl i na mém.

S McCarthym jsem nikdy neměla co do činění. Brácha se o můj život sice nijak zvlášť nestaral, ale tohle byl jiný případ. To málo, co jsem zatím o McCarthym slyšela – o jeho aroganci, sarkasmu a jeho vystupování všeobecně –, ve mně nevzbuzovalo dojem, že bych o něco přišla.

Ale teď seděl přímo proti mně.

Ačkoliv jsem obvykle dokázala být asertivní, představa, že bych měla profesora Shawa žádat o jiného tutora, mě vůbec nelákala. Jeho kancelář byla hned vedle. Nebo jsem možná mohla jednoduše zaklepat, omluvit se (za to, že jsem... v jeho kurzu propadla?) a slíbit, že na konci semestru získám dobré známky – vlastními silami.

U kohokoliv jiného by to možná fungovalo, ale Shaw už mě měl po krk. Kromě toho... kde je psáno, že bych to opravdu sama zvládla? Moje šance byly dost mizivé.

S povzdechem jsem zavrtěla hlavou a putovala očima po místnosti. Upřímně řečeno, i kdybych se hodně snažila, na celé univerzitě by se sotva našel menší kumbál než tenhle. Byl to doslova úklidový kamrlík ve srovnání s obrovskými jídelnami Univerzity Halla Becka (ve kterých jsem byla asi tak čtyřikrát), obrovskou knihovnou v hlavním kampusu (kam jsem byla nucena zavítat častěji, než mi bylo milé) a přednáškovými sály, které studentům nabízely stovky míst (a přesto byly zoufale přeplněné, když jsem přišla dvě minuty před začátkem přednášky). A dovnitř už by se při nejlepším vůli nevešlo víc, než tu právě bylo: dřevěný psací stůl přetékaající papíry, po mé levé ruce polička na knihy plná různobarevných pořadačů a muž příliš velký na židli, na které dřepěl.

Okno za McCarthyem skýtalo výhled na jeden z vnitřních dvorů univerzity, kde vládl vlahý podzim typický pro východní pobřeží. V rozích se válely chomáče prachu. Místnost byla příliš malá a přeplněná, tohle bude strašný debakl. „Považuješ to za dobrý nápad?“

„V žádném případě.“ McCarthy pokrčil rameny.

Představa, že bychom se my dva mohli na čemkoliv shodnout – kromě toho, že jsme si nesympatičtí –, mi připadala ujetá.

Asi hodně ujetá, až jsem se nejspíš nevědomky zašklebila, protože jen poznamenal: „Ubohá princezna Pressleyová.“ V jeho jinak odmítavém tónu byl nádech pobavení. Naklonil hlavu lehce ke straně. „Nedokáže si vůbec představit, že by někdo na tomhle světě *nebyl* u vytržení, že s ní smí trávit čas.“

Můj poslední pokus o zdvořilost spočíval v tom, že jsem na jeho poznámku nereagovala. Už mě častovali horšími urážkami než *princezna*. Přihlížela jsem, jak mlčky prolisťoval pár archů s poznámkami, které jsem nashromáždila v prvních týdnech semestru, a doufala, že cítí můj pohled, ačkoliv on se na mě nedíval.

„Dobrý bože.“ Až příliš rychle zas prolomil své mlčení. „Jak jsi proboha udělala zkoušku ze Statistiky I?“

Očividně narážel na můj zápočtový test, který mě právě dostal do téhle žalostné situace. Způsob, jakým se mu koutky úst zvedly nahoru, prozrazoval víc než dost, ale dál demonstrativně listoval a funěl: „Čtyřka? *To jako fakt?*“, a sice tím nejpohrdavějším způsobem.

Zacukal mi sval ve tváři, pak jsem suše odpověděla: „Ty mi můžeš...“ McCarthy jen pobaveně mlaskl.

Mno. Chcete vědět, proč jsem se dostala do téhle mizerné situace? Profesor Shaw byl slepý jako netopýr, a ke všemu mu do tváře stále padaly dlouhé, mastné vlasy. Jak by si mohl všimnout, že jsem minulý rok pod stolem vyfotila otázky a poslala je někomu, kdo znal odpovědi? Přesně tak – nevšiml si toho.

Můj přechytralý bratr beze špetky smyslu pro humor, který se o nás oba staral už dost dlouho, by to možná označil za podvod. Mně to naopak připadalo nápadité.

Jediný problém spočíval v tom, že moje výkony během semestru a přijatelná závěrečná známka spolu přesvědčivě nekorelovaly (*ha, statistika*). A ačkoliv Shaw neměl pro můj

podfuk pražádné důkazy, byl pevně rozhodnut mě nenechat projít. Proto ten zasedací pořádek, který zavedl na první přednášce Statistiky II... V první řadě jsem samozřejmě byla nucená zápočtový test dělat poctivě a bez pomoci. Hm, tak to bychom měli.

McCarthy pobaveně zasupěl, jako by slyšel můj vnitřní monolog a znal odpověď, aniž bych musela něco říkat. „Samozřejmě.“ Vědoucně kývl a protočil oči. „Papínkovy peníze problémy Pressleyů vyřeší vždycky, že?“

„Jsou hlavně matčiny.“ S nevinným úsměvem jsem přihlížela, jak moje zápisky položil na stůl mezi nás, abychom je oba viděli. „A zřejmě,“ pokračovala jsem, „jimi své problémy neřeším, čehož sis už nejspíš všiml.“

„Vtipné.“ Nehnul brvou.

A pak si odkašlal, jako bychom to právě měli za sebou. Jako by mě skutečně zrovna zasvětil do A/B testování a algoritmu vícerukého bandity. A doopravdy očekával, že to chápu.

Ve skutečnosti jsem nabyla dojmu, že mu to celé nepřišlo jako dobrý nápad, stejně jako mně. Že by obrazně řečeno nejraději křičel a kopal kolem sebe, dokud by ho Shaw tohoto úkolu nezprostil. Že by se v krajním případě zuřivě válel na zemi jako nějaký usmrkánek a vyváděl, aby tady se mnou nemusel být.

„Proč nás chceš takhle mučit?“ Doufala jsem, že má slova dokážou zabránit tomu, abychom se dál pohybovali jen mezi hypotézami a proměnnými. „Přeskočilo ti, jestli si myslíš –“

„To je zkratka moje práce,“ přerušil mě nevzrušeně. Pak se mu neznatelně zvedl koutek... krutým, ale znepokojivě okouzlujícím způsobem. „Však to znáš,“ vysmíval se mi. „Tahle divná situace, když člověk někam jde, dělá, co se mu řekne, a na konci měsíce za to dostane peníze. Po všem, co

se o tobě povídá, samozřejmě nevím, jestli je ti takový koncept povědomý...”

„Počkej...” Právě mi to začínalo docházet. „Ty jsi oficiálně Shawův asistent?” Popleteně jsem zavrtěla hlavou. „Jak to?” Doslova jsem ta slova vydávala.

„Proč ne?”

„Ty prachy nepotřebuješ,” nadhodila jsem a mírně přivřela oči. Zalétla jsem pohledem k hodinkám na jeho zápěstí, které stály asi tolik jako boty Miu Miu v mé skříni. „Ty je určitě nepotřebuješ.”

„A přesto jsem tady.”

A přesto je tady.

„Co se stalo s tím rozkošným magisterským studentem z minulého roku? Měla jsem ho ráda,” bědovala jsem a našpulila pusku.

„Věř tomu nebo ne – on *udělal státnice*.”

„A to sem museli dát zrovna tebe?” Můj bohorovně-výsměšný úsměv byl čirá maska, která měla zakrýt zděšení z téhle informace: Šanci, že dostanu jiného tutora, jsem už předtím pokládala za mizivou, ale pokud byl McCarthy opravdu Shawovým asistentem... pak klesla k nule. Chtělo se mi umřít.

On by se v žádném případě nenamáhal pověřit jiného tutora.

„Nikdo jiný si snad na tenhle úkol netroufl?”

„Stáli frontu.” Pomalu začínal být našťvaný, poznala jsem to podle toho, jak prsty netrpělivě bubnoval do dřevěné desky a pak se začal prohrabovat papíry na stole, aby odvedl mou pozornost. „Tak, jestli ti to nevadí –”

„*No páni!*” vzdychla jsem s vítězným úsměvem a co nejvíc to protáhla... to jsem si nemohla odpustit. Opřela jsem se v nepohodlné židli, a když zoufale zasténal, skoro jsem se rozesmála. „Takže Shawův asistent, jo? To musí být děs.”

Prohlížela jsem si tmavé kruhy pod jeho očima – zdálo se, že toho v poslední době moc nenaspal. Přesto vypadal nějak lépe než já po celé noci odpočinku. „Budou se na tebe zlobit, když ten úkol nezvládneš?“

Opřel si lokty o stůl. Tmavé vlasy mu padaly do tváře a na rtech mu hrál náznak úsměvu – ale nebyl ani pobavený, ani veselý, nýbrž bojovný. „Přijde na to,“ řekl tiše. „A co ty, když tě vyhodí?“

„Jak by tě asi potrestal? Snížením platu? Přescasy?“ zeptala jsem se a ignorovala jeho poznámku. „Nebo by tě prostě vyrazil?“ Naklonila jsem hlavu ke straně, pořád ještě veselá. „Mohli by tě kvůli mně vyhodit, McCarthy?“

Bylo vidět, jak mu to šrotuje v hlavě. Lehce zdvihl koutek a poskočil mu ohryzek, než odpověděl: „Vždyť tě nikdo nenutí.“ Zkřížil ruce na prsou, pokrčil rameny a opřel se v židli. „Já svou práci zvládám.“

Pak vzdychl a já jsem si poposedla na židli a pak přehodila nohu přes nohu. „A jenom pro tvoji informaci,“ začal znovu a upřel tajuplný pohled někam za mě, „tamhlety dveře vedou do Shawovy kanceláře.“ Kývl tím směrem. „Pokud si chceš být jistá, že uslyší, jak ho urážíš, klidně příště mluv trochu hlasitěji.“ Pobaveně si odfrkl. „Nemusím ti jistě říkat, jak jsou tyhle zdi tenké.“

Snažila jsem se ze všech sil zamaskovat svůj úlek a rychle odvrátila zrak od *údajných* spojovacích dveří. Abych odvedla pozornost, odkašlala jsem si, naklonila se a listovala v poznámkách.

„Takže,“ procedila jsem s námahou a cítila, jak mě samolibě pozoruje. „Cože jsi to ještě říkal? O...“ Zmlkla jsem a rychle přelétla své lajdácké poznámky z poslední přednášky. „O srovnání dvou zápočtových testů?“ Vzhledla jsem.

Na jeho tváři se skvěl přesně ten vítězný úsměv, jaký jsem očekávala, až jsem skoro zalitovala, že jsem vyměkla.

Ale jestli bylo ještě něco horšího než společnost Mc-Carthyho, pak hněv jistého profesora Simona Shawa.

Bratr by to určitě pochopil.

Svou nejlepší kamarádku jsem zaslechla dřív, než se objevila.

Řinčení příliš objemného svazku klíčů, když otvírala dveře našeho společného loftového bytu na okraji kampusu. Spěšné kroky, které se jen krátce zastavily, když skopla boty u dveří. A nakonec její podrážděný hlas. „To snad nemyslíš vážně.“ V následujícím okamžiku se vynořila zpoza rohu v otevřené kuchyni.

„Bohužel ano.“ Vzhledla jsem od notebooku a podívala se na ni. „Myslím to smrtelně vážně.“

Wren svraštila čelo a z ramene nechala pomalu sklouznout tašku napěchovanou nákupem. Bezpochyby tím měla na mysli ty nesčetné zprávy, které jsem jí poslala krátce po odchodu z McCarthyho kanceláře.

„Ne,“ trvala na svém.

„Ale jo.“

„McCarthy?“

Znovu jsem přikývla.

Hlasitě vydechla – očividně chvíli zadržovala dech – a přitom odfoukla z tváře pramen vlasů, které jí sahaly k ramenům. Byly dvoubarevné, na jedné straně černé, na druhé bílé... výsledek experimentu domácího barvení ještě z doby

před naším seznámením. Zase se jí svezly do tváře, když položila tašku na kuchyňskou linku a začala ji vybalovat.

S povzdechem jsem vyskočila ze stoličky, abych jí pomohla. „Mělas vidět, jak se tvářil,“ řekla jsem.

„Děkuju, nechci.“

„Byl prostě *tak...*“ Hledala jsem slova, kterými bych patřičně popsala tu směs arogance, sebevědomí a samolibosti, a zoufale zasténala. „Jako by jeho ego už tak nebylo dost přebujelé.“ Trochu příliš prudce jsem otevřela lednici. „Teď mu ho podrbu pokaždé, když se od něj nedopatřením něco naučím – a o to přece jde, ne?“ S tupým bouchnutím jsem ledničku zavřela. „Že se něco naučím, chci říct. Ale v žádném případě nechci, aby to byla jeho zásluha.“

Wren se ze všech sil snažila nasadit soucitný úsměv, což vedlo k tomu, že jí zacukal nos a divně se zašklebila. Pochočila jsem, jak to myslí, vztek ze mě opadl, zhluboka jsem se nadechla a žuchla zpátky na stoličku.

„Pochybuju, že tě vůbec něco naučit dokáže,“ mumlala Wren a naklonila hlavu ke straně. Znovu nakrčila nos, pak vydala povzdech, který měl vyjadřovat lítost i rozhodnost. Opět se ke mně otočila. „Jsem si jistá, že budu mít statistiku za chvilku v malíčku. A pak ti pomůžu. Prd' na McCarthyho.“

Musela jsem se zasmát, tiše a trochu zdráhavě.

„Myslím to vážně,“ potvrdila pevným hlasem.

Chvilíčku jsem si to představovala. Wren proti mně v kancelářském křesle. Wren kladoucí mi otázky, na které neznám odpovědi. A pokládá je znovu a znovu, až to najednou umím. Žádný McCarthy na dohled. Nádherná, i když hodně utopická představa.

„Já vím.“ To *vím* jsem hodně protáhla a znělo to téměř plačtivě. „To je tak strašně lákavá nabídka.“ Moje špulení pusy se pod vyzývavým pohledem Wren změnilo v úsměv. *Fajn, a proč teda ne?* ptaly se její oči. Zkřížila paže na hrudi

a odhalila tak vlastnoručně vytetovaný nůž na zápěstí – výsledek naší hluboké prokrastinace během minulého letního zkouškového období.

Pobaveně jsem zavrtěla hlavou. „Vyčítala bych si, kdybich tě takhle obírala o čas. To už tady bylo.“

Wren Inkwoodová byla ten druh kamarádky, která vás doprovodí na každou párty a schůzku, ačkoliv skoro nepije a necítí se dobře mezi lidmi. Přítelkyně, která by zmlátila mého kluka, kdyby zjistila, že mi zahnul, a zamlčela by mi to. Kámoška, která mě vzala k sobě domů na Den děkuvzdání, ačkoliv jsme se znaly teprve pár týdnů.

A protože skutečně patřila k těm, co by se rozdali, zatímco já sama jsem byla nanejvýš průměrně dobrá kamarádka, předsevzala jsem si méně brát a víc dávat. Chtěla jsem tu konečně být pro ni, ne obráceně. Proto jsem neustoupila.

„To nemůžeš myslet vážně, Athalie.“

„Ale jo.“

„Nebud' směšná.“

„Nejsem.“

U dveří se ozvalo zaklepání, které mi připadalo jako záchrana na poslední chvíli – možnost odvrátit hádku dřív, než stihne doopravdy začít.

S předstíranou lítostí v očích jsem vyskočila z barové židle a běžela ke dveřím. Když jsem ale potom stála proti svému bratrovi-dvojčeti, který ponurým pohledem nahlížel dovnitř, ihned jsem zase zatoužila po dětinském blbnutí s Wren, která právě mizela ve svém pokoji.

Jasně, ráda bych se s ním viděla častěji, ale ne když mám blbou náladu.

„Henry.“ Když beze slova vklouzl do bytu, pozvedla jsem obočí. „Pročpak nejdeš dál?“ zamumlala jsem a udělala naprosto nadbytečné pohostinné gesto, ačkoliv už dávno

odbočil do kuchyně a hrabal se ve skříních a policích, jak jsem slyšela už z chodby. S očima v sloup jsem zabouchla dveře a následovala ho. „Víš dobře, že miluju tvé každoroční návštěvy, ale malá předběžná výstraha by byla... výtečná.“

Henry na sobě měl pořád ještě dres... karmínově červené šortky s malou našitou osmičkou a černou mikinu s kapucí přes tričko týmu. Asi byl zpocený a odpudivý, přesto vypadal dobře jako vždycky. Světle hnědé vlasy měl jako obvykle uprostřed rozdělené pěšinkou.

„Nenavštěvuju tě jednou za rok,“ odpověděl nakonec po dlouhých patnácti vteřinách a zarazil se, když v jindy obvykle prázdném košíku na ovoce objevil podezřele hnědý banán. Aby ho vyndal, byl nucen na kuchyňský pult odložit stoh papírů, které držel v ruce, což mě zaujalo.

Bezděky jsem se napřímila. „Co to máš?“

Řečnická otázka.

Henryho oči, stejně zelené jako moje, sledovaly můj pohled zdánlivě netečně a použil banán jako prodloužení prstu, aby nedbale ukázal na mé poznámky ze statistiky. „Myslíš tohle?“ Pokrčil rameny, kousl si a pak s plnou pusou pokračoval: „To je taková zábavná historka.“ Jeho výraz zřetelně vyjadřoval, že mu to v žádném případě legrační nepřijde. „Dal mi to McCarthy po tréninku.“ Při vyslovení jeho jména nasadil pohrdavý výraz. „Sdělil mi, že moje *malá sestřička* to asi zapoměla v jeho kanceláři a jestli bych nebyl tak laskav a nezanesl jí to, protože bych se za ní možná *tak jako tak stavoval*...“

„Což jsi nejspíš neměl v plánu,“ namítla jsem rychle. „Stavit se, myslím.“ Protože bez zápisků, které mu McCarthy vrazil do ruky, by ho to určitě nenapadlo.

Henry naschvál přešel tu jedovatost, což mě nepřekvapilo. „Mám ti vyřídit, že se...“ Bratr se jako nefalšovaný tragéd odmlčel, jako by se potřeboval vzpamatovat.

Zavřela jsem oči a zvrátila hlavu, pak jsem se oběma rukama opřela o pult za sebou, abych unesla tíhu zprávy, kterou McCarthy předal mému bratrovi.

„Mám ti vyřídit...“, opakoval Henry a čekal, až se na něj zase podívám. „Že se mu to dnes vážně moc líbilo – dokonce už se těší na *příště*. A jako by to už tak nebylo dost příšerné, dodal: *„Ale připomeň jí, jak jsou tu tenké stěny. Příště už nebudu tak shovívavý.“*

Neudivilo by mě, kdyby poslední slova byla z nějakého citátu. A hlavní důvod, proč vůbec Henry přišel.

Nevěřícíne jsme na sebe zírali – z naprosto rozdílných důvodů.

Já jsem si říkala: *Nemůžu věřit, že McCarthy vypráví bratrovi takové nesmysly.*

On si naopak asi myslel: *Nemůžu věřit, že se moje sestra tahá s mým úhlavním nepřitelem!* (Jak jsem už říkala, dokáže být hodně dramatický.)

A když jsem neřekla nic na svou obranu – protože jsem stále byla natolik ohromená, že jsem na moment ztratila řeč –, on na mě vypálil: „Ty spíš s McCarthyem!“

Tohle neomalené nařčení mě vytrhlo ze strnulosti. „Můj bože,“ vydechla jsem a zašklebila se. „Já s ním nespím!“

„Tak mi tohle vysvětl!“ Šermoval ve vzduchu mými poznámkami. „Prosím.“ Znělo to stejně zoufale, jako vypadal.

„Doučování!“ koktala jsem. „Je můj tutor.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Statistika,“ vyrazila jsem ze sebe, jako by to bylo jediné vysvětlení, které potřeboval.

Přihlížela jsem, jak mu to dochází. Byla na něm znát úleva: poklesla mu ramena, dlouze vydechl a zavřel oči. Vypadalo to jako tichá modlitba k bohu, ve kterého ovšem nevěřil.

„Doučování,“ zopakoval šeptem, jako by mluvil sám se sebou, pak ještě jednou klidně kousl do banánu, jako by právě nepřekonal divoký záchvat zuřivosti. „On je tvůj tutor.“

„Jo.“

Měl podezíravý tón, pohledem skoro nepřítomně přelétl místnost a prohlásil: „Tak si sežeň někoho jiného.“

Přemýšlela jsem, jestli si opravdu myslí, že mě samotnou tohle nenapadlo. „Já si nemůžu *sehnat někoho jiného*“, namítla jsem a zase se posadila.

„Proč ne?“

„Protože...“, zasténala jsem. Henry s povytaženým obličím čekal, až budu pokračovat. „Protože Shaw říkal, že je to moje jediná šance, jak u něj přece jen udělat zkoušku.“ Pozorovala jsem ho, ale působil naprosto nezúčastněně, jako by šlo jen o bezvýznamnou patálii a záleží jen na mně, jestli se budu trochu víc snažit to vyřešit. „Doučování s McCarthyem. Jednou týdně.“

Henry zavrtěl hlavou, jako by byl přítomen našemu rozhovoru s profesorem a věděl naprosto přesně, že to Shaw takhle nikdy neřekl. „Budu tě doučovat já.“

Podívejme, nabídka číslo dvě.

„Ty jsi teď snad taky Shawův asistent?“

„Ne“, odpověděl nervózně. Než jsem stihla něco namítnout, pokračoval: „Ale ve statistice jsem lepší než McCarthy.“

„Ty máš pocit, že jsi ve všem lepší“, připomněla jsem mu s povzdechem, opřela se lokty o pult a rezignovaně zabořila hlavu do dlaní.

„Protože to tak je.“

„No jasně.“

„Athalie...“

„Co?!“ Nechtěla jsem na něj takhle zařvat, hlavně proto, že se mezitím už zase uklidnil. Ale udělala jsem to a prudce k němu otočila hlavu.

Zavládlo krátké mlčení, Henry se pak omluvně usmál a obešel kuchyňský pult. Stoupl si ke mně a rozcuchal mi vlasy. Vyžíval se v tom, ačkoliv dobře věděl, jak to nesnáším.

I když to tak působilo, nemyslel to špatně. Byl to zkrátka Henryho způsob, jak bratrsky vyjádřit: *Víš, že tě mám rád, vid?* Jen to nikdy nevyslovil – už jsem si ani nevzpomínala, kdy mi to doopravdy řekl.

„Promluvím se Shawem,“ navrhl tak tiše, jako by ve mně sebemenší podráždění mohlo odjistit bombu, která jen čekala na poslední jiskru k explozi. Možná to tak i bylo.

„To je asi ten nejblbější nápad, jaký jsi kdy měl, Henry,“ zamumlala jsem s hraným klidem... především abych vyvažila svůj předešlý výbuch. „Shaw tě nesnáší skoro stejně jako mě.“

„No a co?“ řekl. „Měl si to rozmyslet, než vás strčil s McCarthyem do jedné místnosti. Promluvím s ním.“

Spolkla jsem poznámku, že Shaw má asi jiné starosti než řešit dětinskou rivalitu mezi svými dvěma magisterskými studenty.

„To je přece úplně k ničemu.“ Shaw neustoupí ani o milimetr, stejně jako McCarthy. Nemělo to vůbec žádný smysl.

Henry se přišoural ke dřezu a hodil banánovou slupku do koše pod ním. „Promluvím s ním,“ opakoval zatvrzele.

„Ne, nepromluvíš,“ namítla jsem s náhlou rozhodností.

„*Athalie*,“ zasténa.

„Henry.“

Zoufale rozhodil rukama a probodával mě tak rozruženým pohledem, až mi skoro zacukaly koutky. Henry se rozčilil tak snadno, že jsem celkem chápala, proč ho McCarthy rád dráždil. A já jsem vždycky tímhle způsobem získala jeho pozornost. „Já jen nechci, aby tenhle řiťolezec –“

„Řiťolezec?“ Teď už jsem se křenila. „*Velmi* originální.“

Henry ledabyle mávl. „Ale to je jedno,“ zasupěl. „Prostě nechci, aby se tenhle týpek motal kolem mojí malé sestřičky.“

„Jsem jen o dvanáct minut mladší než ty.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nepotřebuju chůvu. Hlavně nepotřebuju vůbec

nikoho, kdo by mě hlídal. Tu záležitost s McCarthym si vyřeším sama, jako by to udělal každý dospělý člověk.“

Poslední část záměrně přeslechl. „A přesto ses narodila den po mně. Dvanáct minut sem, dvanáct minut tam, jsi moje malá sestřička. Tečka.“

„Henry –“

„Tak to jsme si vyjasnili.“ Nedbale pokrčil rameny, jako by mi znovu neskočil do řeči, rázně zamířil ke dveřím, aniž by ode mě odvrátil pohled, a pak zmizel za rohem. „Žádný strach. Já to udělám, *malá sestřičko*.“

„Opovaž se...“ Běžela jsem za ním. „Já si to vyřeším sama!“

Henry ledabyly otevřel dveře, pak chvilku setrval, aby se na mě ještě na rozloučenou znovu nevzrušeně usmál.

Ten pacholek.

Dala jsem si ruce v bok. „Dylan McCarthy se nebude motat okolo *tvé malé sestřičky*,“ zdůraznila jsem posměšně. „Rozhodně ho nepustím dál než ke stolu, který nás dělí. Vyřídím si to sama. Jasný?“

„V pohodě.“ Henry přikývl, obrátil se zády a šel, ale zřetelně jsem cítila, že to tak nemyslel.

„Jsi si jistá, že to není maškarní večírek?“ Wrenin hlas se rozléhal spoře osvětlenou ulicí. Z domu, u něhož jsme stály, k nám zaléhala hudba.

Odtrhla jsem pohled od řeckých písmen nad vchodem a usmála se na ni. „Určitě ne. Ale i kdyby...“ Zadívala jsem se na její kanady a tmavé punčocháče mizící pod sukní, která měla stejnou barvu jako všechno ostatní, co měla na sobě: černou. „Mohla bys to vydávat za halloweenský kostým.“

„Drž klapáčku.“ Wren protočila oči. Můj úsměv sice opětovala, ale když jsem se v následujícím okamžiku přiblížila ke dveřím verandy, asi zpochybňovala naše tříleté přátelství. Pohlédla jsem na ni se širokým úsměvem ještě jednou a poté, co se taky zakřenila, jsem rozrazila dveře.

Dav nás přivítal nadšenými výkřiky. Ne proto, že by věděli, kdo jsme (nebo je to zajímavé), ale víc lidí zkrátka znamená víc zábavy. Víc zpěvu, tance a případně flirtování.

„Athalie!“ Když jsem prudce otočila hlavu k majiteli hlasu, už jsem vězela v bouřlivém objetí a pak mi nějaká velká ruka rozcuchala vlasy přesně tím způsobem, který jsem nenáviděla.

Henry.

„Nevěděla jsem, že tu taky budeš,“ mumlala jsem na jeho hrudi. Ovšem už jsem nebyla úplně střízlivá, takže mě zas tolik nevytočilo, že mi právě během chvíličky totálně zničil účes, na kterém jsem hodinu pracovala. Možná mě taky poměrně zaskočil fakt, že ležím Henrymu v náručí. Že mě opravdu *objal*.

Jo, brácha mě k sobě tiskl a já jsem si nedokázala vzpomenout, kdy tohle udělal naposledy. Kdy mi projevil náklonnost jinak než cucháním vlasů.

Než mi úplně došlo, co se děje – a *proč* –, pokrčil Henry rameny a pustil mě, aby stejně nadšeně pozdravil i Wren.

Pozorovala jsem své dvojče. Měl ležérně upravené vlasy a já jsem věděla, že mu účes zabral stejně tolik času jako mně. Černé tričko s límečkem měl zastrčené do kalhot střižených na míru a kupodivu se mu v tomhle golfovém outfitu podařilo úplně nenuceně zapadnout.

Zatímco Wren ho plácala po zádech a s nakrčeným nosem čekala, až sevření povolí, mi to došlo.

Henry byl namazaný. A přitom většinou nepil.

Pomoc! zformovala rty němě Wren a vytrhla mě tím ze zamyšlení, než jsem dokázala přijít na kloub bratrovu stavu. Ne že by se mi někdy dařilo skutečně ho prokouknout. Na to jsme se vídali příliš málo.

„V pohodě!“ Vyprostila jsem Wren z objetí. Zhluboka se nadechla, znělo to jako zasupění. Stačila jsem k Henrymu prohodit: „Uvidíme se později!“, pak mě moje nejlepší kamarádka táhla přeplněným obývánkem. Ještě jsem stačila zahlédnout, jak mi bratr na rozloučenou zasalutoval.

Wren zafuněla a oprašovala si černé tričko, jako by na něm ulpěla smítka. Tenhle pohyb byl pro ni tak typický, že se mi srdce bezděky sevřelo upřímnou láskou. Když si všimla, jak se na ni usmívám, cukla sebou. „Athalie...“ varovala mě, ale já jsem se blížila. „Já znám tenhle pohled. Neopovažuj se –“

Ale než stačila tuhle větu dokončit, už jsem ji ovinula pažemi a zaslechla její zaúpění. Se svými necelými sto šedesáti centimetry byla očima v úrovni mých ramen, na která právě rezignovaně klesla hlavou. „Tohle na tobě mám ráda ze všeho nejmní,“ zamumlala mi do vlasů a odevzdala se osudu.

„Moje úžasná objetí?“

Zasmála se. „Že když se opiješ, jsi šíleně kontaktní,“ opravila mě s chichotáním. „To máte očividně společné, ty a Henry.“

Pokrčila jsem rameny a pustila jsem ji. S potěšením jsem zjistila, že se usmívá. „A k tomu pití...“ Zvedla jsem obočí. Wren vzdychla.

„Jasně. Drinky jsou tamhle vzadu.“ Zasmála se a jemně mě otočila ke kuchyňskému baru. „Odskočím si a sejdeme se tam.“ Má nejlepší kamarádka mě poplácala po zádech, vyrazila a otočila se, teprve až když už ji dav skoro pohltil. Tenhle pronikavý pohled jsem znala až příliš dobře. Zacukaly mi koutky. „Nepřeháněj. To!“ překřížela hudbu s tím typicky mateřským tónem, s jakým zdůrazňovala každé slovo. Myslela tím asi toto: *Běda, jestli budeš namol, až se vrátím.*

Samozřejmě jsem na její počest vypila jednoho panáka.

Jedna věc byla u Wren Inkwoodové skoro tak jistá jako smrt a daně: Během prvních deseti minut na jakékoliv párty vždycky hledala záchod.

Nepila – nikdy –, ale zatímco já se doma žhavila u playlistu „Getting Ready“, ani si nelokla. *Jde o princip, Athalie*, říkala pokaždé a místo alkoholu pila vždycky jenom vodu.

Litry vody. Možná proto měla pleť jako porcelán. A jakmile jsme došly na místo, musela nevyhnutelně vyhledat nejbližší toaletu. Daly by se podle ní řídit hodinky. Šla čurat a já jsem na ni čekala tam, kde mě zanechala.

Dnes večer to bylo u improvizovaného baru – žulového pultu v otevřené kuchyni.

Alkohol mě páčil v hrdle. Otřásla jsem se a otřela si rty. Když jsem se zase obrátila k pultu a natáhla se po dalším kelímku, už mi bylo jasné, že můj vlastnoručně namixovaný drink bude hodně silný.

„Ach bože.“ Poznámku skoro přehlušila hlasitá hudba. Zaváhala jsem. „Tohle ještě nikdy neskončilo dobře.“ Až poté jsem pochopila, že to bylo mířeno na mě, otočila jsem se a vyděsila se, protože on stál přímo přede mnou.

Pohledem jsem vylétla po bílé košili vzhůru – svrchní knoflíčky měl rozepnuté – a pak jsem varovně blýskla očima. Se šibalským úsměvem si mě upřeně prohlížel a jeho ledově modré oči se nořily do mých.

Většina lidí by si při pomyšlení na čerta okamžitě vybavila rohy, kopyta, rudou kůži a ještě rudější oči. V mých představách měl ale ďábel světlé vlasy, modré oči a dokonale vystajlované kudrlinky. Shodou okolností právě v pozadí hrála skladba „Highway to Hell“ a silně podnapilí studenti hulákali spolu s ní.

„Nech mě to udělat.“ Vytrhl mi z ruky červený plastový kelímek a prsty se přitom dotkl mých. Vsadila bych se, že schválně. Tenkrát jsem trochu příliš pozdě pochopila, že Jason Montgomery dělal schválnosti *pořád*. Mírně melancholicky dodal: „Tvoje drinky jsou většinou příliš silné.“

Šokovalo mě, že vyslovil to, na co jsem právě myslela, a v čirém děsu jsem neodpověděla a uchopila vrchovatě naplněný kelímek, který mi podával. Možná to bylo tím, že už jsem byla trošku v náladě. Ale třeba i tím, že mě jeho přítomnost k mé velké nelibosti opět dokonale vykojčila.

Po prvním doušku jsem musela, ač nerada, přiznat, že expřítel míchal drinky stejně suverénně, jako mě podváděl.

„Dřív jsi byla sdílnější.“

Výborný postřeh, odpověděla jsem téměř. Možnost, že jsem s druhými mluvila přesně tolik, kolik jsem s nimi právě

mluvit *chtěla*, ho pravděpodobně nenapadla. Zнала jsem ho příliš dobře, abych věděla, že na tohle by sám nepřišel.

Jako omámená jeho neomaleností – a tím, že jeho přidrlost na mě stále ještě působí – jsem jen mlčky přikývla se rty sevřenými v tenkou čárku. Jason se opřel vedle mě o pult, zatímco já jsem zoufale pátrala v davu po nějaké známé tváři. Ale v pestrých, míhajících se světlech jsem skoro nic neviděla.

„Pusu jsi používala celkem často, Pressleyová,“ dodal.

Hlasitě jsem zasténala a zvrátila hlavu. S každou jeho další hloupou větou se můj zmatek měnil ve zlost. Pochybovala jsem, že mě přes ten hluk – na to, abych to nazvala hudbou, jsem ještě nebyla dost opilá – vůbec slyšel.

„A celkem dost šikovně.“

Sakra.

Přikročila jsem k němu tak rychle, že jsem skoro ztratila rovnováhu. Rychle jsem se přidržela improvizovaného baru a najednou zřetelně cítila vypitý alkohol. „Kreténe,“ houkla jsem na něj. „To si fandíš.“

„Och,“ zabručel jen Jason a pohledem přelétl taneční parket. „Ona mluví.“

Upřímně mělo být jeho jméno první varovný signál. Ale navzdory všem protivenstvím a dřívějším zásadám jsem se natruc právě tři týdny po zahájení prvního semestru po uši zamilovala do Jasona Montgomeryho. S nejvyšší pravděpodobností hlavně proto, že ho naši milovali, bratr ho miloval a protože mi prakticky každý (kromě Wren) tvrdil, že jsme pro sebe jako stvoření.

Ted' mi ta myšlenka připadala obludná. Ale tenkrát, když jsem o něm nic nevěděla – kromě toho, že je milionářský synek z rodiny Montgomeryů, kterého čeká zářná budoucnost –, připadal mi jako zjevení. Celý život se zdokonaloval v používání šarmu a kromě toho vypadal prostě skvěle.

„Z tohohle,“ šermovala jsem prstem mezi námi a jemu pobaveně jiskřilo v očích, „z tohohle nic nebude.“

„Z čeho nic nebude?“ Jason zvedl demonstrativně ruce, jako by se vzdával. „Já jsem přece nikdy nenaléhal, aby něco *bylo*, Athalie.“ Nevinně pokrčil rameny. Jediné, co ho prozradilo, byl jemný, ale samolibý úsměv. Nesnášela jsem způsob, jakým vyslovoval mé jméno. „Abych byl upřímný, zdálo se mi, že jsme si kvit, když jsi moje auto ohodila vajíčky a propíchla mi pneumatiku.“

To s pneumatikou bylo v podstatě nedopatření. Víceméně.

Sklonil se ještě níž, abych ho slyšela přes hudbu, a mluvil teď trochu tišeji. „Já se přece jen chci bavit se starou kamarádkou.“ Když se zase napřímil, snažně jsem doufala, že se mráz, který mi v té chvíli přešel po zádech, dá svést na alkohol. Vztyčil se přede mnou a pronikavě se na mě zahleděl. „*Jsme* přece kamarádi, nebo ne?“

Horečně jsem přemýšlela, jak mu co nejlépe vysvětlit, že bych zkrátka radši sežrala vlastní nohy než se s ním přátelila.

„To bys mi musel připomenout.“

Chvilku jsem váhala, jestli jsem to opravdu vyslovila já. Hlubším hlasem než obvykle, ze kterého číselná chladná lhostejnost. Ohromeně jsem si rukou zakryla pusku, byla jsem si skoro jistá, že jsem ani nepípla. Ale jestli přece, pak to určitě nebylo zrovna zdvořilé.

Pak se kolem mě ovinula ruka svírající pivo, které se na jednu chvíli vedle mého ramene. Strnula jsem a chtěla se vyprostit, ale bránilo mi v tom mohutné tělo, které tam před chvilkou ještě nebylo. Můj zamlžený mozek se neúspěšně pokoušel dát si jedna a jedna dohromady. Hudba – teď už si své jméno zasloužila – byla tak hlasitá, že jsem nebyla schopná jediné jasné myšlenky.

Jason se ode mě zahanbeně odtáhl. A to se mému opilému rozumu najednou tak zalíbilo, že jsem se bezděky uvolnila

v náručí neznámého, a byla dokonce schopná úsměvu. Se sebevědomím, které jsem obvykle v Jasonově přítomnosti nepociťovala, se můj pohled zapíchl do jeho pronikavých modrých očí. Ovšem on už se na mě nedíval.

„McCarthy,“ ucedil pohrdavě.

Při zvuku jeho jména jsem sebou trhla. Jason se teď soustředil jen na něj a i já jsem opatrně otočila hlavu směrem k chlapíkovi vedle sebe. Černé tričko, pod ním se ztrácející stříbrný řetízek a ten nezaměnitelný zatvrzelý rys kolem úst.

Poté, co opadlo mé počáteční napětí, McCarthy mě objal trochu pevněji, jinak se zdálo, že mě vlastně nebere na vědomí. Celou jeho pozornost poutal Jason.

Kdybych měla sebemenší podezření, že je to McCarthy, za jiných okolností bych ho odstrčila. Ale teď, pod pohledem Jasona, který se hrozivě vztyčil v celé své velikosti... Teď právě se mi výborně hodil. Přišel jako na zavanou. Nehýbala jsem se.

„Tento výjev si uchovám navěky v paměti,“ vysmíval se Jason, odtrhl pohled od McCarthyho a pozoroval nás oba. Ztěžka jsem polkla a místnost se se mnou trochu houpala. Mohl za to alkohol. „Nikdy bych nečekal, že ti tohle tvůj milovaný bratr schválí.“ Teď hleděl jen na mě. „Kde vlastně trčí Henry?“

Henry by to neschválil v žádném případě. Uškrtil by mě i McCarthyho, kdyby nás viděl v objetí. Viděl, jak blízko sebe stojíme. Musela jsem se ovládat, abych se při vyslovení jeho jména okamžitě nezačala vyděšeně rozhlížet.

McCarthy dělal to, co Jason nenáviděl ze všeho nejvíc: Přehlížel ho. Místo odpovědi upřel pohled na mě. Zvedl obočí, v jeho tváři se zračil náznak – určitě předstíraného – znepokojení. „Nechceš jít ven?“ zeptal se chladně a kývl směrem k zadnímu dvorku.

A ani jsem nelhala, když jsem řekla: „S radostí.“

„No, asi bych ti měla poděkovat...“ Venku jsem měla pocit, jako by čerstvý podzimní vzduch ještě zesílil účinek alkoholu. Zapotácela jsem se a dostala škytavku dřív, než jsme došli k zahradní lavičce. „Ale tady tohle asi není o moc lepší.“

Abych byla upřímná, nebylo na světě nic příšernějšího než strávit další minutu v depresivní společnosti Jasona Montgomeryho, ale to McCarthy vědět nemusel. Tak jsem si přisadila: „Možná dokonce ještě horší.“

„Klidně jsi mi mohla jen poděkovat.“ Cítila jsem, jak se lavička prohnula pod jeho váhou, když si přisedl, a nemusela jsem se na něj dívat, abych věděla, že mu na rtech hraje bohorovný úsměv. Ten samý, který nedokázal potlačit, když pochopil, že ze spárů doučování neuniknu.

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ prohlásila jsem, protože mě tenhle úsměv neskutečně vytácel.

„Jasně že ne,“ odpověděl na to s uspokojením.

„Měla jsem všechno pod kontrolou.“

„Ale jistě.“

Povzdechla jsem si a otočila hlavu, abych ho probodla zdrcujícím pohledem. Čekala jsem posměšný úšklebek, do slova ho měla před očima. Ale pak jsem zjistila, že má zrak upřený k nočnímu nebi. Vůbec se na mě nedíval.

Ve městě bylo příliš mnoho světél, než aby se dalo rozeznat nějaké souhvězdí, a i těch pár hvězd, které by nad námi mohly zářit, se dnes skrývalo za mraky. Přesto si pozorně prohlížel oblohu.

„Myslím to vážně,“ přitvrdila jsem. Mlčel. V opilecké podrážděnosti se mi zdálo ticho mezi námi nekonečné, možná však trvalo jen pár vteřin, než jsem je přerušila. „Vzhledem ke všemu, co víš, se mi zdá, že jsi trochu žárlil.“ Po tomhle obvinění se na mě konečně podíval a já jsem zasupěla. „Můj bože.“ Ta slova zněla nevýrazně. Vyčítavě jsem na něj namířila ukazováček. „Přesně to jsi měl v plánu, ne?“

Rezignovaně zavrtěl hlavou a poprvé jsem na jeho ústech zahlédla něco, co by se dalo popsat jako opravdový úsměv. „A teď jsi mě dostala.“ Zvedl ruce a vrhl na mě krátký pohled, než pokračoval: „Kdybych nechal bezbrannou dívku v Montgomeryho spárech a hrdinsky ji nezachránil, bylo by to v podstatě napomáhání.“ Nakrčil nos nad vlastním vtípem.

„Kdysi jsme spolu chodili.“ Netuším, proč jsem cítila potřebu to vysvětlovat, a během krátké odmlky, která nastala po mých slovech, mi to přišlo doslova hloupé. Ale už jsem to nemohla vzít zpět.

„Já vím.“

Prudce jsem se odtáhla a překvapeně na něj pohlédla. To, že McCarthy věděl o mém milostném životě, bylo... nečekané. Nedokázala jsem potlačit úsměv. „Samozřejmě že víš...“

„Ty jsi na mě snad právě mrkla?“ Rozesmál se, upřímně zmatený. Kdybych nebyla tak opilá, asi bych jeho překvapení sdílela. „Nebo ti něco spadlo do oka?“ V hraném znepokojení se ke mně naklonil a předstíral, že ho prohlíží. Chtě nechtě jsem na něj zírала, vstřebala do sebe jeho tmavou siluetu. Vzápětí jsem mu trochu šlápla na nohu a vysloužila si zachmuřený pohled. Pak se opět uvelebil na lavičce.

Tady venku byly jediným zdrojem světla divoké světelné záblesky z domu, ale stačilo to, abych rozeznávala jeho vysoko posazené lícní kosti, špičku nosu a bradu. Tváře měl lehce zružovělé, asi chladným vzduchem. Tu a tam si odfoukl pramínek vlasů z tváře.

A jak se mi zase pomalu jasnilo v hlavě, přemýšlela jsem, jak jsem se tady vlastně ocitla: opilá a sama s Dylanem McCarthym, který už hodnou chvíli mlčel, pořád ještě koukal k nebi a vypadal tak nějak... spokojeně.

Zaplašila jsem tyhle myšlenky a malátně zaměřila pozornost na posuvné dveře, které se právě otevřely. Ven vyšla jakási postava, rozhlížela se po dvorku, zaváhala a pak k nám různými kroky zamířila.

„Athalie?“ rozlehlo se tmou, ale poznala jsem ji – a její hlas –, teprve až když stála přímo přede mnou. Mohl za to alkohol.

„Wren!“ S úsměvem jsem vyskočila, abych objala svou nejlepší kamarádku. A ačkoliv to strpěla, navzdory alkoholovému oparu jsem cítila, že to vlastně nechce, dokonce ani jejím wrenovským způsobem.

Odtáhla jsem se od ní a viděla, jak vrhla pohled na chlapíka za mnou, pak znovu na mě. Zamžikala očima a podruhé se koukla na McCarthyho.

„Co to má znamenat?“ Ani se nenamáhala ztišit hlas, aby McCarthy nepostřehl, jak málo je tímhle setkáním nadšená – dokonce možná chtěla, aby to slyšel. Nad tím mi zacukaly koutky a úplně jsem zapomněla odpovědět na otázku. „Tohle“, upřesnila. „S ním.“ Aby svá slova podtrhla, ještě ho zpražila pohledem.

Uklouzlo mi pobavené zasupění a pokrčila jsem rameny. „Já vlastně ani sama nevím“, přiznala jsem a se škytnutím sklonila hlavu. „Já to fakt nevím.“ Vtipné bylo, že jsem si kladla tutéž otázku.

„Taky zdravím, Inkwoodová,“ zasyčel McCarthy sarkasticky, lokl si piva a zvedl se. S vysoko vytaženým obočím opětoval zuřivý pohled mé nejlepší přítelkyně.

Neodpověděla, pátravě si mě prohlížela a já jsem jen zběžně zaregistrovala, že se McCarthy kolem nás ledabyly protáhl směrem k domu.

„Neměla jsi za úkol to nebrat hopem?“ kárala mě, ale když jsem znovu pokrčila rameny, tvář se jí trochu rozjasnila a skoro se usmála.

„Omlouvám se, mami!“ S úsměvem jsem jí položila hlavu na rameno a v tom okamžiku jsem si vybavila všechno, o co svou nepřítomností přišla. S hlasitým zaúpěním jsem zatáhla nejlepší kamarádku zpátky do domu a pak jí vyprávěla o setkání s modrookým ďáblem... což mě zaměstnalo natolik, že jsem si nevšimla, jak mluví na druhé straně místnosti s mým bratrem.

Když jsem se následujícího rána probudila, už jsem si přesně nevzpomínala, jak jsem se vlastně dostala domů. Jen jsem věděla, že mě všechno bolí, v hlavě mi hučí a cítím pod sebou svou pohodlnou postel.

Na pět děsivě krátkých minut jsem si promítla plán pro dnešní den. Při pomyslení, že jsem si vyhradila několik hodin na učení, a ještě to mám tučně napsáno v diáři (dvakrát červeně podtržené), mi blesklo hlavou Wrenino „Vždyť jsem ti to říkala“. Už jsem si nedokázala vybavit, co jsem vyplodila na svou sebeobranu, když mě před necelými deseti hodinami výslovně varovala, jak moc budu litovat, že jsem šla předešlý večer pařit.

A teď jsem tu ležela a měla příliš práce, než abych v té posteli prostě zůstala. Už zase. Přesně jako minulý týden. A ten předtím. Do pondělka jsem toho musela spoustu přelouskat, napsat esej, který se dvaceti procenty podílel na známce z Mezinárodního managementu, a učit se na Statistiku II. To poslední bylo samozřejmě ze všeho nejhorší.

S radostí a klidně bych do počítače nabašila několik tisíc slov. Ale z korelačních koeficientů a dalších záležitostí, co měl pro mě na skladě McCarthy, jsem moc moudrá nebyla. A ano, vlastně byl *jeho* úkol mě to naučit, ale vůbec se mi

nelíbil McCarthyho samolibý výraz, stejně jako pobavené brčení, když jsem nechápala, o čem mluvím.

Kdybych mohla Shawovi dokázat, že to zvládnou bez něj, víc se zapojovala na přednáškách a v dalším testu dosáhla přijatelného výsledku, už bych možná McCarthyho vůbec nepotřebovala. Zbavila bych se těch posměšných pohledů a povýšených poznámek. Což byla dostatečná motivace, abych konečně vystřelila z postele. Ne že bych skutečně vystřelila, spíš jsem se velmi pomalu a rozvážně vyhrabala zpod deky, snažila se co nejméně vnímat rotující okolí a se zasténáním se chytila za bolesti pulzující hlavu. Chvilku jsem měla pocit, že se pozvracím, ale nějak se mi podařilo doplout se do kuchyně.

Slunce nakukovalo velkým oknem – vzácnost v šedém, deštivém podzimu východního pobřeží. Dokonalý den na procházku do knihovny, kde si sednu k jednomu ze stolů u dlouhé prosklené stěny a budu se učit. Bohužel to byl nesprávný den na kocovinu. Ach jo.

„Sakra.“ Zastínila jsem si rukama oči proti jasnému světlu, a tudíž skoro zakopla o Wren stojící u kávovaru. Pomalu jsem ruce stáhla. „Promiň.“ Úpěnlivě jsem se snažila Wren předvést svůj nejlepší opilecký úsměv, ale vysloužila jsem si jen krátké kývnutí, pak sáhla po kouřícím šálku. Svrátila jsem čelo. „Kdy jsme včera večer přišly?“

Uběhlo pár vteřin, než odpověděla: „Asi ve dvě.“

Zamžikala jsem očima a zaváhala. Ve vzduchu viselo vážně nepříjemné napětí. „Aha, tak fajn.“ Obrátila se k odchodu a já jsem přimhouřila oči. „Děkuju.“

Zarazila se. Otočila se ke mně, v obou rukou držela hrnek ve tvaru hlavy Lina-Manuela Mirandy. „Za co?“

„Žes mě dopravila domů.“

„Aha. To přece nemusíš.“ Wren znovu kývla a zase se chystala odejít, ale před svým pokojem se ještě zastavila.

„Sotva jsem tě mohla nechat samotnou v takové společnosti.“ Znělo to dost nakvašeně. Teď už jsem si byla naprosto jistá, že si to jen nenamlouvám. „Ovšem zdálo se, že se královsky bavíš.“

„Co tím chceš říct?“ Nechtěla jsem na ni vyjet, byla jsem fakt zvědavá. A zmatená. Nicméně s kocovinou jsem byla ještě netrpělivější než obvykle a působila asi hodně nepříjemně.

Wren se suše zasmála, ačkoliv moc pobaveně nevypadala. „Nic,“ odvětila a ještě dodala: „Zapomeň na to.“ A s těmi slovy za sebou zabouchla dveře.

No paráda.

Dnešek nebyl vhodný den na hádky. Měla jsem toho nad hlavu a neměla náladu se dohadovat nebo se zabývat někým, komu něco přelítlo přes nos. Což byl jednoznačně Wrenin případ.

Toužila jsem po klidném dni. Takovém, jaký bych strávila v knihovně čtením, psaním a učením. Dni, kdy bych si nemusela vymýšlet různé jedovaté odpovědi pro všechny, kteří si jedovaté odpovědi zaslouží. Nejlepší by bylo, kdybych nemusela vůbec s nikým mluvit. Byla jen sama se sebou... a hromadou práce do školy. To přece nechci tak moc. Nebo ano?

Po dvou analgetikách, pořádně horké sprše a jednom espressu (v tomto pořadí) jsem se tedy loudala směrem ke knihovně, připravená čelit svým démonům mezi hromadami knih a ztrhanými studenty univerzity.

A probíhalo to báječně. Ve čtyři odpoledne jsem měla hotový ten pitomý esej a prokousala se učivem za poslední dva týdny. Kromě kávy, kterou jsem pobryndala dřevěný stůl, židle, již jsem vrazila kolemdoucím studentovi do kolena, a hlasitého chrápání, co jsem nevědomky vyluzovala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lekce předstírání.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.